

Sygnatura akt VI W 5165/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18-02-2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Agnieszka Śliwa

po rozpoznaniu w dniu 18-02-2016 r.

sprawy przeciwko E. D.

córcie C. i A. z domu R.

urodzonej (...) w P.

obwinionej o to, że

w dniu 18.03.2015 r. do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w piśmie nadesłanym do siedziby Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki F. o nr rej (...) nie wskazała/a na żądanie uprawnionego organu komu powierzył/a pojazd, którego kierujący w dniu 02.10.2015 r. o godz. 08:35 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 23 km/h.

tj. o czyn z art.96 § 3 kw

I. uznaje obwinioną E. D. za winną tego, że w dniu 18.03.2015 r. do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w piśmie nadesłanym do siedziby Straży Miejskiej będąc współwłaścicielem pojazdu marki F. o nr rej (...) nie wskazała na żądanie uprawnionego organu komu powierzyła pojazd, którego kierujący w dniu 10.02.2015 r. o godz. 08:35 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 23 km/h, tj. popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) zł;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lutego 2015r. o godz. 8:35 na ul. (...) we W., przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego, został sfotografowany samochód osobowy o nr rej. (...), poruszający się z prędkością 63 km/h, tj. o 23 km/h większą niż dopuszczalna w tym miejscu, gdyż dozwolona prędkość to 40 km/h.

Przedmiotowe auto było i jest współwłasnością obwinionej E. D. i jej męża.

Z samochodu tego korzysta kilka osób, w dacie i miejscu zdarzenia zarejestrowanego na złączonym zdjęciu obwiniona nie kierowała wskazanym autem. Przedmiotowy samochód nie został utracony bądź użyty w bezprawny sposób.

Obwiniona, mimo wezwania jej przez uprawniony do tego organ, nie wskazała Straży Miejskiej W. osoby, która w oznaczonym miejscu i czasie kierowała w/w pojazdem.

dowód: raport zdjęciowy k. 4; dane z bazy danych PESEL; wezwanie k. 6; potwierdzenie odbioru wezwania k. 9; pisma obwinionej k. 7 i 12; świadectwo legalizacji ponownej k. 13; wyjaśnienia obwinionej z dnia 18 lutego 2016r.

E. D. ma 38 lat, jest radcą prawnym, pracuje w banku, zarabia (...)brutto, jest mężatką, ma jedno dziecko w wieku 6 lat, nie była wcześniej karana, nie chorowała i nie leczyła się neurologicznie, odwykowo i psychiatrycznie.

dowód: wyjaśnienia obwinionej z dnia 18 lutego 2016r.

W piśmie skierowanym do Straży Miejskiej W. obwiniona podała, że z uwagi na nieczytelność obrazu przedstawionego na załączonej fotografii nie jest w stanie ustalić kto prowadził samochód we wskazanej lokalizacji i wskazanym czasie, i że przedmiotowy pojazd jest użytkowany przez kilka osób, jednakże nie jest prowadzony grafik korzystania z pojazdów, a z uwagi na upływ czasu nie sposób sobie przypomnieć kto tego konkretnego dnia z samochodu korzystał. W kolejnym piśmie obwiniona wskazała oprócz tego, że przedmiotowy pojazd stanowi współwłasność jej i męża, podała że nie jest to jedyny samochód, który posiadają i nie potrafi wskazać kto tego dnia prowadził przedmiotowy pojazd.

W sprzeciwie złożonym od wyroku nakazowego obwiniona zakwestionowała datę, w której osoba kierująca wskazanym samochodem miała popełnić wykroczenie, a która to data błędnie została podana we wniosku o ukaranie i powtórzona w wydanym wyroku nakazowym, nadto obwiniona wskazała, że Straż Miejska W. złożyła wniosek o ukaranie jej za popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw nie będąc uprawnionym do występowania w charakterze oskarżyciela.

Na rozprawie w dniu 18 lutego 2016r. obwiniona podtrzymała uprzednio sformułowane zarzuty. Ponownie też wyjaśniła, że zdjęcie, które zostało dołączone do wniosku o ukaranie jest niewyraźne, nie widać na nim kierowcy. Dodała, że jest współwłaścicielem przedmiotowego auta, które zostało nabyte w ramach wspólności majątkowej małżeńskiej. Odnośnie wskazanej daty, w której osoba kierująca samochodem o nr rej. (...) miała popełnić wykroczenie, obwiniona podała, że nie pamięta czy na dołączonym zdjęciu widoczna była data jego zrobienia. Obwiniona potwierdziła odbiór wezwania skierowanego przez Straż Miejską oraz to, że przesała w związku z tym dwa pisma.

Sąd dał wiarę twierdzeniom obwinionej jedynie w zakresie tego, że samochód o nr rej. (...) jest jej współwłasnością, że jest ona w posiadaniu jeszcze innego auta, że skierowała do Straży Miejskiej pisma, w których nie wskazała osoby kierującej w/w pojazdem w podanym na zdjęciu miejscu i czasie. W kontekście wyjaśnień obwinionej jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił jej oświadczenie końcowe, w którym stwierdziła, że nie ona jechała wtedy wskazanym samochodem. Jednocześnie Sąd nie dał wiary jej wyjaśnieniom w pozostałym zakresie i nie podzielił jej poglądów prawnych co do braku legitymacji po stronie Straży Miejskiej W. i oparcia skierowanego wniosku o ukaranie na nieistniejącym stanie faktycznym. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej co do niemożności wskazania osoby, która w oznaczonym miejscu i czasie kierowała przedmiotowym autem uznając, że wyjaśnienia te są mało przekonujące, a ustalenie i wskazanie tej osoby nie powinno nastęrczać obwinionej większych trudności. Przekonuje o tym fakt, że niewielka była odległość czasowa między zdarzeniem zarejestrowanym fotoradarem w dniu 10 lutego 2015r. (k. 4) a wezwaniem z dnia 20 lutego 2015r. skierowanym do obwinionej przez Straż Miejską W. (k.6), które zostało odebrane w dniu 26 lutego 2015r. (k. 9). Na tej podstawie obwiniona powzięła wiadomość o tym zdarzeniu.

Pozostałym dowodom z dokumentów, takim jak raport zdjęciowy, dane z bazy danych PESEL, wezwanie i potwierdzenie jego odbioru, świadectwo legalizacji ponownej, jako sporządzonym w sposób prawidłowy i przez podmioty do tego powołane, Sąd w pełni dał wiarę.

Sąd zważył co następuje

Po zweryfikowaniu przeprowadzonych w sprawie dowodów i dokonaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionej nie budzą wątpliwości, i że zachowaniem swym zrealizowała ona wszystkie znamiona zarzucanego jej czynu, stanowiącego wykroczenie przewidziane w art. 96 § 3 k.w.

Dowody te w sposób zbieżny wskazują na to, iż w dniu 10 lutego 2015r. na ul. (...) we W., przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego został sfotografowany samochód osobowy o nr rej. (...), poruszający się z prędkością 63 km/h w miejscu, gdzie obowiązywało ograniczenie tej prędkości do 40 km/h. Samochód ten jest współwłasnością obwinionej. Obwiniona wezwana do wskazania osoby kierującej tym pojazdem w podanym miejscu i czasie nie zastosowała się do tej powinności i mimo ciężącego na niej obowiązku nie wskazała tej osoby. Ustalono jednocześnie, że samochodem tym nie jechała wówczas obwiniona, że nie był on wykorzystywany wbrew woli i wiedzy obwinionej, która podała, że przedmiotowy pojazd jest użytkowany przez kilka osób, jednakże nie jest prowadzony grafik korzystania z pojazdów (k.7).

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) w art. 78 ust. 4 nakłada na właściciela bądź użytkownika pojazdu obowiązek wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

W myśl art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym S. Miejscy są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Tym samym przysługuje im uprawnienie do składania wniosków o ukaranie w tych sprawach. W tym zakresie finalnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 30 września 2014 r., sygn. I KZP 16/14 (Biul.SN 2014/9/13).

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13 (Dz. U. z 24 marca 2014 r. poz. 375) wezwany do wskazania kierującego pojazdem ma pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd; 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu; 3) wskazać kto kierował lub używał pojazd; 4) nie wskazać, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W czwartym wypadku, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w omawianym orzeczeniu, zgodnie z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu nie mają obowiązku wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew ich woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec. W sytuacji użycia pojazdu wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza pojazdu przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec, nie dochodzi w ogóle do spełnienia znamion wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw. Właściciel lub posiadacz pojazdu, nie wskazując, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew ich woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec, nie zachowują się, jak wymaga tego art. 96 § 3 kw „wbrew obowiązkowi”.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw zostanie wyłączona także w sytuacji, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu uchylą się od obowiązku wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie w ramach prawa do obrony na podstawie art. 74 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) w związku z art. 20 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.). Właściciel lub posiadacz pojazdu nie mają zatem obowiązku wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli sami tym pojazdem kierowali lub go używali i dopuścili się np. wykroczenia przekroczenia prędkości zarejestrowanego za pomocą urządzenia rejestrującego. Taka sytuacja również nie zachodzi w

niniejszej sprawie, gdyż w żaden sposób nie wynikało to z wyjaśnień obwinionej, która też jednoznacznie oświadczyła, że to nie ona kierowała wówczas tym pojazdem (k.28).

Należy tu także dodać, iż Trybunał Konstytucyjny dokonując wykładni art. 96 § 3 kw, dostrzegł możliwość, iż osoba którą zobowiązano do przedmiotowego wskazania nie dysponuje w tym zakresie wiedzą. Taka sytuacja ma chociażby miejsca, jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, gdy samochód został zarejestrowany przez fotoradar od tyłu. Sytuacja ta jednak, w ocenie Trybunału Konstytucyjnego, nie wyłącza odpowiedzialności z art. 96 § 3 kw.

Odpowiedzialności tej nie wyłączają zatem powoływane przez obwinioną, okoliczności dot. tego, że załączone zdjęcie jest nieczytelne, że przedmiotowy samochód użytkowany jest przez kilka osób, że nie jest to jedyny posiadany samochód, i że nie jest prowadzony grafik korzystania z pojazdów. Nadal bowiem aktualny pozostaje obowiązek wynikający z art. 78 ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym i z tego obowiązku obwiniona się nie wywiązała.

Jako, iż nie dostrzeżono zaistnienia żadnej z wymienionych przez Trybunał Konstytucyjny przesłanek wyłączających odpowiedzialność obwinionej z art. 96 § 3 kw uznano ją za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Wykroczenie to może być popełnione przez działanie lub zaniechanie. Może ono polegać na odmowie wskazania osoby, której został powierzony pojazd, wskazaniu osoby bądź kręgu osób (jak to ma miejsce w niniejszej sprawie) w sposób uniemożliwiający ustalenie konkretnego użytkownika pojazdu w oznaczonym czasie, udzieleniu odpowiedzi wymijającej bądź zasłonięciu się niepamięcią. Zaniechanie udzielenia odpowiedzi również wyczerpuje znamię nieudzielenia odpowiedzi. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której do wezwania oskarżyciel publiczny dołączył wydruk z fotoradaru, który zawierał zdjęcie. W skierowanym wezwaniu podano nadto dokładny czas i miejsce popełnienia przez kierującego w/w samochodem wykroczenia z art. 92a kw, co stanowiło dodatkową informację pozwalającą ustalić obwinionej komu w tym czasie użyte zostało auto. Tymczasem obwiniona nie wskazała osoby, której powierzono to auto do kierowania bądź używania w dniu 10 lutego 2015r., kiedy to nie ona jechała tym samochodem.

Tak więc obwiniona uchyliła się od nałożonego nań obowiązku wskazania komu powierzyła przedmiotowy pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Ustawodawca natomiast przewiduje możliwość niewskazania wbrew obowiązkowi przez zobowiązanego osoby kierującej lub używającej dany pojazd w oznaczonym czasie tylko wówczas, gdy wykaże on, że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy, przez nieznaną osobę, a właściciel lub posiadacz pojazdu nie mógł temu zapobiec. Istnienia takich okoliczności obwiniona nie wskazywała.

Wymierzając obwinionej karę Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą fakt, że obwiniona nie była wcześniej karany. Innych okoliczności łagodzących jak też obciążających Sąd nie stwierdził.

Biorąc to pod uwagę, jak też uwzględniając dyrektywy wymiaru kary Sąd wymierzył obwinionej karę ustawowo przewidzianej grzywny, uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Działając w oparciu o wskazane przepisy, Sąd obciążył obwinioną kosztami postępowania i wymierzył mu stosowną opłatę, nie znajdując podstaw do zwolnienia jej z obowiązku uiszczenia tych należności.